

– Poleski Park Narodowy, Uroczysko Zielone Grądy koło wsi Wólka Wytycka (FC50), 23 VI 1999, 1 ex., przy śródleśnej drodze.

Gatunek eurosyberyjski. W Polsce jest znany z kilku krain. Dotychczas nie był obserwowany na Podlasiu i Polesiu.

Meloe (Eurymeloe) rugosus MARSHAM, 1802

– Karczunek (FB58), 7 IX 1987, 1 ex., na skraju ugoru rolnego i wilgotnego lasu mieszane-go, leg. M. HOŁOWIŃSKI.

Gatunek środkowoeuropejski. W Polsce znany z nielicznych stanowisk. Jest gatunkiem nowym dla fauny Podlasia i Polesia.

Wiesław PIOTROWSKI, Urszulin

287. Drugie stanowisko *Longitarsus fulgens* (FOUDRAS, 1860) (*Coleoptera: Chrysomelidae: Alticinae*) w Polsce

The second record of *Longitarsus fulgens* (FOUDRAS, 1860) (*Coleoptera: Chrysomelidae: Alticinae*) from Poland

KEY WORDS: *Coleoptera, Chrysomelidae, Alticinae, Longitarsus fulgens*, distribution, Poland.

Długostopka *Longitarsus fulgens* (FOUD.) jest chrząszczem słabo zbadanym i znanym dotychczas z niewielu rozproszonych stanowisk w różnych krajach środkowej i południowej Europy. W zbiorach autorów wymieniających go ze Śląska w końcu XIX i na początku XX wieku brak jest okazów dowodowych tego gatunku. Stąd też, te ogólnikowe dane mogły polegać na pomyłce. Chrząszcz ten bowiem tylko nieznacznie różni się od pospolicie występującego w kraju *Longitarsus luridus* (SCOP.). Podobieństwa dotyczą tu zarówno wielkości, ubarwienia, jak i pokroju ciała. Cechą pozwalającą na rozróżnienie tych dwóch gatunków (oprócz budowy aparatu kopolacyjnego i spermateki) jest urzeźbienie przedplecza, które u *L. luridus* jest mniej lub bardziej wyraźne lecz zawsze obecne, natomiast u *L. fulgens* zanika, nadając mu lustrzany połysk. Znane są jednak okazy *L. luridus* z Bułgarii, łudząco podobne morfologicznie do *L. fulgens*, gdzie cecha urzeźbienia przedplecza jest bardzo słabo wyrażona. W Polsce jedynym pewnym stanowiskiem występowania tego gatunku było dotychczas Stawno koło Milicza (rezerwat „Stawy Milickie”), gdzie 5 IX 1976 roku jeden samiec został odłowiony na podmokłej łące (BOROWIEC 1978: Pol. Pismo ent., **48**: 423-427.). Kolejne jego stanowisko odkryto na Nizinie Sandomierskiej:

– Rez. „Lasy Janowskie” (UTM: FB00), 18 V 2000, 1♂, leg. R. ŚCIBIOR.

Chrząszcz został schwytany został do ekshaustora wraz z grupą 17 osobników *Epithrix pubescens* (KOCH) i 2 osobników *Psylliodes dulcamarae* (KOCH) z psianki słodkogórz (*Solanum dulcamara* L.), która występuje wśród roślinności przybrzeżnej stawów hodowlanych w rezerwacie. Najprawdopodobniej jednak wymieniona wyżej roślina nie jest żywicielską dla tego gatunku.

Serdecznie dziękuję Panu Prof. dr hab. Lechowi BOROWCOWI za pomoc przy oznaczeniu gatunku. Jemu również został przekazany okaz dowodowy.

Radosław ŚCIBIOR, Lublin